

BARCELONEJANT

CARLES
Cols

Visita a la 'nursery' dels tritons

RICARD FADRIQUE

►► Manuel Aresté, responsable de la col·lecció de rèptils i amfibis del Zoo de Barcelona.

Quan Anita Ekberg es va banyar de nit a la Fontana di Trevi al crit de «Marcello, come here», i ell, tot i que sobrepassat per les circumstàncies, es descalçava i s'endinsava en la font escultòrica de Nicola Salvi, l'aigua era freda de mes de gener, i sort, perquè entre les escultures de marbre que contemplaven aquest moment tan icònic de la història del cine hi havia ni més ni menys que el mitològic Tritó. I això de sort ve al cas perquè el Zoo de Barcelona acaba d'estrenar una *nursery* per als tritons del Montseny i, una vegada visitada de la mà de Manuel Aresté, responsable dels rèptils i els amfibis del parc, se surt sempre aprenent alguna cosa nova, en aquest cas que els tritons saben quan és hora de respondre a la crida de l'amor perquè puja lleument la temperatura de l'aigua. Intueixen així que ja és el maig o el juny i que per tant és hora de la dissipació, d'anar cap a Ekberg amb més determinació que Marcello Mastroianni a *La dolce vita*.

Doncs això, que després que Aresté i la seva tropa fa un parell de mesos fessin pujar la temperatura dels aquaris com si fossin alcavotes del regne animal, a la *nursery* amfibia del zoo hi ha aquests dies més de 40 larves de tritó del Montseny, una dada que semblarà

RICARD FADRIQUE

►► Un tritó adult del Montseny, animal de la mida d'un dit petit.

poca cosa, però que és un èxit científic formidable, sobretot si es té en compte que es tracta de l'únic vertebrat endèmic de Catalunya, és a dir, que no n'hi ha en cap cap altre lloc del món, un animal molt amenaçat, que viu exclusivament en set rierols molt concrets del Montseny. Els del zoo en realitat no es crien per a plaer dels visitants, encara que s'exhibeixin de cara al públic, sinó per repoblar aquestes set petites conques d'ai-

gua en cas que sigui necessari.

El retrobament amb Aresté, vell amic de la casa, és una mica estrany, simptomàtic dels temps municipals que corren. La primera vegada amb ell va ser l'abril del 2012, quan amb la simple ajuda d'un brevíssim manual d'instruccions sobre la cria en captivitat de dragons de Komodo (la literatura científica sobre això era i és encara molt escassa) va decidir que ja era hora que Guntur i Asmara fessin el

que des dels temps dels dinosaures no es veia en aquestes latituds, sexe prehistòric, vaja, el que ni per casualitat s'ha vist en cap de les entregues juràsiques de Hollywood.

Ho va aconseguir. Va ser un 11 d'abril. La parella d'amants va escollir com a catre una zona del terrari enganxadeta al vidre, amb la coincidència de casualitats que justament en l'hora que va durar l'aparellament, en què Guntur va tenir feina per apartar la brutal cua d'As-

mara, una arma capaç de tombar un bou, va passar per allà una visita escolar de primària que s'ho va passar d'allò més bé. Va ser un dimecres inoblidable, per a Aresté i per a aquells nens, que avui deuen ser adolescents, confiem que sans i sense traumes.

Des d'aleshores, però, ha plogut molt al Zoo de Barcelona. Aresté cria tritons de la mida d'un dit petit. És la nova línia política. Es pretén que els animals siguin com les fruites i les verdures, de quilòmetre zero. El tritó ho és. I més aquest, que fins al 2005 ningú es va adonar que era endèmic del Montseny. Fins aleshores es creia que era una tribu apartada de l'espècie que habita al Pirineu, malgrat que no s'assemblaven gaire. Aquell descobriment va multiplicar la importància de la cria en captivitat que du a terme el zoo, que té el seu què. La cita amb Aresté, per exemple, coincideix amb l'hora del dinar en un

Aquest tritó només viu en set rierols del Montseny i al zoo ara se'n crien desenes

Amb el cop de timó polític, qualsevol dia un regidor convidarà els lleons a apoderar-se

dels aquaris. Els tritons no se salten un xeflis ni que apugin la temperatura a l'aigua. El menú del dia són larves de mosquit congelades. El primer que ve de gust dir és iecs!, però en realitat no tenen mal aspecte. Sembla safrà vermell. Però, en honor a la veritat, allò no té l'emoció d'un komodo clavant-li les dents a una cabra. El que he dit. Són els nous temps. Els zoològics són la pedra a la sabata de l'equip d'Ada Colau. El dia menys pensat algun regidor dirà que els animals salvatges s'han d'apoderar. Temps al temps.

Dilema

La *nursery* dels tritons és fenomenal. Això és cert. Però també és un paradigma del dilema en què es troba aquest equipament centenari, on la bèstia salvatge tarzaneca té de sobte mala premsa i del que es tracta és de prioritzar la fauna pròxima.

Postdata d'última hora. Un pare informa, sabedor que es publicaria aquest text, que aquests dies ha fet cua amb Colau a la Ciutadella, perquè també porta el seu fill al casal del zoo. Va causar sensació entre els nens no el tritó català, sinó l'hipopòtam, que malgrat el seu aspecte bonàs és l'animal més perillós de l'Àfrica. No és una fera de proximitat. ≡